

HET INCIDENT

Rudy Morren

Het incident

Horizon

Voor Michaël en Saskia

The greatest thing you'll ever learn,
Is just to love and be loved in return.
    'Nature boy', Eden Ahbez

Bij het opstaan merkt Laura dat ze nog steeds staat te trillen op haar benen. De lange treinreis heeft haar lichaam geen rust gebracht en wanneer ze terugdenkt aan wat er gebeurd is, diept ze uit haar handtas een papieren zakdoekje op, snuit haar neus om een opkomende huilbui te onderdrukken en ademt enkele keren diep in en uit. Het helpt haar zichzelf terug te vinden. Voor even toch. Ze moet haar focus op het hier en nu houden en niet terugdenken aan het domme voorval van nauwelijks enkele uren geleden.

Ze gebruikt haar inderhaast volgepropte reistassen als een stormram terwijl ze zich door het smalle gangpad een weg naar de deuren beukt. Met de afkeurende opmerkingen of het binnensmonds gemompel van andere passagiers houdt ze geen rekening. Ze excuseert zich zelfs niet. Daar staat haar hoofd niet naar. Wanneer de trein stopt en de deuren zuchtend openschuiven staat ze klaar om als eerste uit de wagon te stappen en naar de uitgang van het station te rennen. Ze wil naar huis. Zo snel ze kan.

In haar rechterhand draagt ze, behalve haar favoriete reistas, een grote plastic zak met daarin een gezelschapsspel, eigenlijk eerder een familie-erfstuk, dat ze enige weken geleden als verrassing voor haar vriendje van thuis heeft meegebracht. Dat het ogenschijnlijk simpele spel mee de aanleiding zou zijn voor een eerste

gemene ruzie, gevolgd door een vertrouwensbreuk om uiteindelijk te stranden in het abrupt beëindigen van hun prille relatie, had ze in de verste verte niet kunnen bevroeden. Had ze daar ook maar enig vermoeden van gehad, dan zou ze het bordkartonnen spel met het felrode deksel – waarop in schreeuwelijke gele letters ‘Mens erger je niet!’ gedrukt staat – met een krachtige zwaai in een of andere Amsterdamse gracht hebben gegooid. Zonet nog, bij het opstaan en het verzamelen van haar spulletjes, liet ze de witte plastic zak met opzet op het bagagerek liggen en nam ze hem pas mee nadat een medepassagier er haar opmerkzaam op maakte. Ze knikte vriendelijk en bedankte de man uitvoerig terwijl ze hem tegelijkertijd in gedachten de huid vol schold en hem hetzelfde verdriet toewenste dat haar te beurt gevallen was.

Nauwelijks drie maanden geleden was het dat ze Luuk leerde kennen op de Amsterdamse toneelschool. Al tijdens hun eerste gezamenlijke improvisatieoefening knetterde de elektriciteit tussen beiden, en voor de dag goed en wel ten einde was lagen ze lepeltesgewijs bij te komen van een korte maar hevige vrijpartij.

‘Lepeltjesgewijs?’ Het zei Luuk – een rasechte Amsterdammer met de looks van een jonge Brad Pitt – helemaal niks, maar toen het hem duidelijk werd dat Laura ‘lepelte-lepelte’ bedoelde, drukte hij zijn slappe, plakkerige lul tegen haar warme vochtige billen aan in de vaste overtuiging dat ze zo meteen voor een tweede ronde zouden gaan.

Haar kamer – nog binnen de grachtengordel – is veel te klein en veel te duur, maar het was haar diepste wens om in Amsterdam te studeren. Welke redenen haar ouders ook aanhaalden om voor een andere toneelopleiding of stad te kiezen, Laura bleef doof voor de steekhoudende argumenten van de bezorgde ouders, en uitgediscussieerd stemden die uiteindelijk in. Het geluk van Laura ging ze boven alles, en op zich sprak het ze ook

wel aan, een dochter die in het buitenland – ‘Och ja? – Waar dan wel? – Amsterdam – Niet waar! – Toch wel’ – studeerde.

Karen, haar moeder, is niet ongevoelig voor de sociaal-maatschappelijke punten die het binnen haar kennissenkring oplevert. Haar vader, Maarten, kan het weinig tot niks schelen; als de dochter maar gelukkig is.

Laura rent met haar tassen in de hand het eindeloos lijkende perron af. Ze hoopt zich sterk te houden tot buiten, maar halverwege breekt ze en snikt ze zich een weg tot boven. Huilend rent ze door de centrale hal en haar gesnik wordt door de bijzondere architectuur honderdvoudig versterkt.

Het is donker, de regen valt onophoudelijk met bakken uit de lucht en donder en bliksem begeleiden de zondvloed. Het plein is veranderd in een stadsvijver en de weinige overgebleven toeristen die zich haastig naar pizzeria of hamburgerkeet begeven, versnellen hun pas wanneer ze door een geselende wind worden opgejaagd. Tien tellen later ligt het plein er volledig verlaten bij.

Aan de overkant, pal tegenover het Heringhotel, stopt er net een tram die Laura zo goed als thuis kan brengen. De halte waar ze af moet stappen is op nauwelijks twee straten van thuis. In geen tijd zou ze zich kunnen neervlijen op de makkelijke bank en zou haar mama haar troosten, overladen met liefde en met een kop heerlijk dampende jasmijnthee.

Als ze het op een sprintje zet haalt ze het makkelijk. Het lijkt er zelfs even op dat de chauffeur van de tram haar kant uit kijkt en wacht tot ze bij hem opstapt. Maar Laura heeft geen zin in de onbeschaamd loerende, commentaar gevende, nieuwsgierige blikken van de andere tramreizigers. Ze twijfelt dan ook geen moment en laat tram en bus zonder haar verder rijden terwijl ze zich dieper onder de stationskoepel terugtrekt. Weg van de gure wind en de opspattende regen.

Ze poetst haar neus en terwijl ze diep ademhaalt en rustiger wordt, zoeken haar vingers diep in haar jaszak naar haar gsm.

***

In de superior tweepersoonskamer 306 van het Heringhotel valt het licht van de badkamerspiegel frontaal op haar gezicht en Karen slaat de ogen neer. Het elektrische licht flatteert niet en met een zucht laat ze dat merken. Nochtans ziet ze er nog steeds opvallend goed uit en wordt ze door zowel mannelijke als vrouwelijke collega's makkelijk vijf tot zeven jaar jonger geschat.

Haar huid vertoont weinig tot geen rimpels en ze prijst zich gelukkig dat ze gespaard is gebleven van kraaienpootjes. Ze is blij met haar grote, felblauwe ogen waarmee ze open en vol vertrouwen naar de wereld kijkt. Een attitude die ze haar kinderen, een zoon en dochter, met succes heeft doorgegeven.

Met een ingeoeffende beweging gaat ze met de vingers door haar haar. Een ogenblikje later ligt de coupe perfect en lijkt het alsof ze net van de kapper komt. De snit van haar kapsel is pittig, oogt jong en is vooral makkelijk. Met wat er vanavond nog op het menu staat zal het van pas komen.

Ze heeft net geplast, het gebruikte condoom met een knoop erom in het vuilnisbakje gegooid en staat – erg kritisch – in de manshoge spiegel naar haar naakte lichaam te kijken. Haar sierlijke schouders en gespierde armen vindt ze het mooist, maar het meest trots is ze op haar platte buik. Geen enkel spoortje van twee zorgeloze zwangerschappen. De jaarlijkse honderd uren BBB – 'billen, borsten en buik', moest ze haar zoon verklaren toen die haar vroeg wat ze in de fitness precies deed, want die drie 'B's' zeiden hem niks – brengen op en resulteren in ronde, strakke billen die er supergeil uitzien. Dat is toch het compliment

dat ze kreeg toen ze zich zonet gewillig op haar buik draaide en haar kont enkele centimeters optilde zodat hij haar makkelijker achterlangs kon penetreren. Eindelijk, dacht ze.

De badkamerdeur is niet helemaal gesloten en in de spiegel ziet ze hem ontspannen op bed liggen. Hij vertoont – in de overtuiging dat niemand hem kan zien – puberaal machogedrag. Hij kletst zijn half opgerichte lul op zijn buik heen en weer en ondertussen spant en ontspant hij in hetzelfde ritme zijn sixpack. Het ontlokt bij haar een spontane lach en bij hem de verschrikte blik van een betrapte masturberende puber, gevolgd door een glimlach en een krachtig gegooid hoofdkussen dat de badkamerdeur met een smak sluit.

Karen weet dat wat ze hier doet niet mag. Ze zou hier niet mogen zijn. Maar het maakt haar gelukkig en dat mist ze in haar voor de rest perfect vormgegeven burgerlijke leventje.

Wanneer ze als kind buiten de lijntjes kleurde werd ze zwaar gestraft en het is pas nu – nu ze de kaap van de veertig overschreden heeft – dat ze haar grenzen durft te verleggen en daar bovendien volop van kan genieten.

Terwijl ze haar handen wast ziet ze in de spiegel haar peervormige, volle, strakke borsten ritmisch meebewegen. Ze is nog steeds geil en heeft er zin in en ze hoopt dat hij klaar is om haar een volgende beurt te geven. Schaamteloos heeft ze een grens overschreden, dan kun je maar beter meteen het hele landschap verkennen en hopen dat je daarna ongedeerd de weg terug naar huis vindt.

Bij het openduwen van de badkamerdeur hoort ze meteen het aanhoudende, gedempte brommen vanuit haar handtas en ze heeft er geen enkele moeite mee de oproep te negeren. Met enkele stappen is ze bij het kingsize bed en met haar hand op zijn gespierde bovenarm kan ze nog net beletten dat hij haar brommende gsm uit de tas neemt.

‘Niet doen’, klinkt het gespeeld dwingend.

‘Iemand heeft je nodig’, probeert hij nog.

‘Ik heb jou nodig. Dat is al wat telt.’

Ze buigt zich naar hem toe en kust hem vol op de mond, waarbij ze – wanneer het kussen stopt en de hongerige monden elkaar lossen – net hard genoeg in zijn onderlip bijt, waarbij ze de licht zoete, ietwat metalige smaak van vers bloed proeft en dat haar – tot haar verrassing – nog meer opwindt.

Karen had hem er tijdens zijn sollicitatie meteen uitgepikt. Niet vanwege zijn looks, zoals ze eerder die avond eerlijk tegen hem zei nadat ze onverwachts voor het eerst sinds lang was klaargekomen en nagenietend in zijn armen lag. Ze vond hem slim, en zo iemand kon ze erg goed gebruiken. Op haar afdeling van het internationale verzekeringsbedrijf kon je de muren van de vergaderzaal behangen met intelligente kantoormedewerkers, maar je kon eindeloos blijven zoeken naar iemand die ook nog slim was. Hij had net een sabbaticaljaar achter de rug en was op zoek naar een nieuwe uitdaging. De vonk tussen beiden sprong over toen hij haar recht in de ogen keek en zei dat hij opstapte wanneer hij in zijn job niet langer getriggerd werd. Dat getuigde volgens Karen van veel lef, om dat tijdens je sollicitatie te durven zeggen, en ze was meteen voor de lefgozer gewonnen.

Vrij snel nadat hij was aangeworven nam Karen hem om louter professionele redenen op in haar persoonlijke team. Van bij de eerste een-op-eenmeeting had ze moeten ingrijpen en de econoom-jurist met de nodige aanbevelingen naar een andere dienst moeten sturen. Maar ze dacht dat ze sterk genoeg was en dat ze moeiteloos de lokroep zou kunnen weerstaan. Niets bleek minder waar. Bij elke geplande vergadering of toevallige ontmoeting in de koffiehoeke voelde ze het verlangen naar hem